

Buổi Chiều Hiu Hiu Gió Tôi Hôn Nàng Tóc Thơm

Em thỏ thẻ với tôi: "Mai một em thêm tuổi, em có nghe anh nói "anh yêu em" không anh?"

Đôi mắt nàng long lanh...hình như nàng sắp khóc. Tôi nâng nàng mái tóc, nói lại như đã thề:

"Anh yêu em, gái quê, xanh như tre bờ suối, mặn như là hột muối em đã từng chia anh!"

Mắt nàng vẫn long lanh, mà tôi thì ứa lệ! Vì sao nàng nghĩ thế...chắc thơ tôi lang thang?

Chắc thế, phải không nàng? Thơ gì nhiều như gió, lòng gì xanh như cỏ, buồn gì như hoàng hôn!

Quả thật tôi...hoảng hờn, mình làm thơ nhiều quá, từng ngày, từng đêm, cả...khi không có ngày đêm!

Chỉ vì tại có M - chữ em-mờ-yêu-quý!...Chữ M / muôn Thế Kỷ! Chữ M / mãi mãi Tình!

Ngó kìa em, rừng non, cây mới trồng, đang phát, không có bảng dọa phạt những ai đi phá rừng...

Vì nó - rừng mới trồng, cây có, gỗ chưa có...Nhưng kìa, tấm bảng đỏ gắn ở khu rừng già:

"Mọi Người Chỉ Ngang Qua Không Ai Được Xâm Hại!" Đó là Rừng-Mãi-Mãi! Đó là Cánh-Rừng-Già!

Em cũng vậy, đó nha! Một cô gái rất đẹp! Một Người Yêu Rất Đẹp! Đẹp-Vĩnh-Viễn-Tình-Yêu!

Đời người có buổi chiều, Buổi Chiều Thật Rực Rỡ!

*

Tôi nói, mắt nàng mở. Hai giọt lệ rưng rưng. Với tôi, nàng là Rừng - Rừng Tình Yêu Nguyên Thủy!

Cánh Rừng Già diễm lệ...là em mà, em ơi! Tôi cũng nhắc cho tôi: Minh Bội Nguyễn Là Đáng Xấu Hổ!

Buổi chiều hiu hiu gió, tôi hôn nàng, tóc thơm...

Trần Vấn Lệ